

Z drugiej natomiast strony, Sąd przyjął argumenty Rady, iż istnieje ogólna konieczność zachowania poufnego charakteru opinii prawnych dotyczących kwestii legislacyjnych. Konieczność taka jest uzasadniona, po pierwsze, dlatego, że ujawnienie takiego rodzaju dokumentów mogłoby poddać pod wątpliwość zgodność z prawem danej regulacji oraz, po drugie, dlatego, że utrzymanie niezależności opinii Służby Prawnej Rady stanowi zasługujący na ochronę interes. Na tej podstawie Sąd Pierwszej Instancji stwierdził, że Rada nie popełniła błędu w ocenie odmawiając dostępu do opinii prawnej na podstawie art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia w sprawie przejrzystości.

Zdaniem szwedzkiego rządu taki wniosek pozostaje w sprzeczności z obowiązkiem oceny kwestii ujawnienia w świetle zawartości konkretnego dokumentu. Ustalenia Sądu Pierwszej Instancji w ten oto sposób naruszają prawo wspólnotowe.

(¹) Dz.U. C 112 z 10.5.2003, str. 38

(²) Dz.U. L 145 z 31.5.2001, str. 43.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (piąta izba) z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-84/03 Maurizio Turco, wspierany przez Republikę Finlandii, Królestwo Danii oraz Królestwo Szwecji przeciwko Radzie Unii Europejskiej wspieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisję Wspólnot Europejskich, wniesione przez Maurizio Turco w dniu 9 lutego 2005 r.

(Sprawa C-52/05 P)

(2005/C 106/28)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 9 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (piąta izba) z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-84/03 (¹) Maurizio Turco,

wspierany przez Republikę Finlandii, Królestwo Danii oraz Królestwo Szwecji przeciwko Radzie Unii Europejskiej wspieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisję Wspólnot Europejskich, wniesione przez Maurizio Turco, zamieszkującego w Pulsano (Włochy), reprezentowanego przez O. W. Brouwera i C. E. Schillemannsa, prawników.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 listopada 2004 r., w którym:

a) skarga wniesiona przez stronę skarżącą została oddalona w zakresie dotyczącym odmowy dostępu do dokumentu nr 9077/02, zawierającego opinię służby prawnej Rady dotyczącą projektu dyrektywy Rady ustalającej minimalne standardy związane z udzieleniem skarżącemu azylu w Państwach Członkowskich;

b) strona skarżąca oraz Rada zostały obciążone kosztami postępowania po połowie

— jeśli konieczne, przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji;

— obciążenie Rady kosztami postępowania, łącznie z kosztami powstałymi w związku z ewentualnymi interwencjami.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi, że wyrok Sądu Pierwszej Instancji zawiera błędy co do prawa dotyczące wykładni i stosowania art. 4 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 (²) z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (zwanego dalej „rozporządzeniem”).

Podstawy odwołania i argumenty prawne, na które powołuje się strona skarżąca: w niniejszej sprawie Sąd Pierwszej Instancji:

(i) dokonał błędnej wykładni oraz niewłaściwie zastosował pojęcie „porady prawnej” użyte w art. 4 ust. 2 rozporządzenia;

(ii) błędnie zakwalifikował opinię prawną jako „poradę prawną” w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia oraz naruszył zakres i treść art. 4 ust.2 i art. 4 ust. 3 oraz immanentną konstrukcję i strukturę rozporządzenia;

- (iii) dokonał błędnej wykładni i niewłaściwie zastosował (stwarzając precedens prawa wspólnotowego) zasadę, w myśl której udzielony powinien zostać możliwie najszerszy dostęp do dokumentów przechowywanych przez instytucje wspólnotowe a wyjątki od tej zasady powinny być dokonywane tak restrykcyjnie jak to tylko możliwe;
- (iv) dokonał błędnej wykładni i niewłaściwie zastosował (stwarzając precedens prawa wspólnotowego) zasadę, w myśl której żądanie udostępnienia dokumentu powinno być oceniane *ad casu*;
- (v) dokonał błędnej wykładni i niewłaściwie zastosował koncepcję „[nadrzędnego] interesu publicznego” oraz popełnił błąd co do prawa obciążając ciężarem dowodu tej okoliczności stroną skarżącą;
- (vi) naruszył zasadę prawa wspólnotowego, w myśl której porządek prawny Wspólnot jest oparty na zasadzie praworządności; oraz
- (vii) nie uzasadnił dostateczny sposób oraz nie ustosunkował się do niektórych argumentów powołanych przez stronę skarżącą.

(¹) Dz. U. C 112 z dnia 10/05/2003, str. 38

(²) Dz. U. L 145 z dnia 31/05/2001, str. 43.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-69/05)

(2005/C 106/29)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 11 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Florence Clotuche-Duvieusart i Agnieszkę Stobiecką-Kuik, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przekazując przed dniem 1 lipca 2001 r. i nie później niż w dniu 30 czerwca 2002 r. sprawozdań rocznych dotyczących wszystkich programów pomocy państwa istniejących w latach 2000 i 2001 w sektorze rolnym, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 88 ust. 1 Traktatu WE i art. 21 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (¹) (obecnie art. 88 Traktatu WE), w sposób określony przez wytyczne w zakresie pomocy państwa w sektorze rolnym (2000/C/28/02);
- 2) obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Art. 21 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (obecnie art. 88 Traktatu WE) przewiduje, iż „Państwa Członkowskie składają Komisji sprawozdania roczne dotyczące wszystkich istniejących programów pomocowych w odniesieniu, do których nie nałożono żadnych szczegółowych obowiązków sprawozdawczych w decyzji warunkowej [...]”. Przedstawianie rzeczonych sprawozdań dotyczących sektora rolnego jest uregulowane „Wytycznymi w zakresie pomocy państwa w sektorze rolnym” (2000/C/28/02), które precyzują, iż „sprawozdanie dotyczące wszystkich istniejących programów pomocy państwa w sektorze rolnym w danym Państwie Członkowskim winno być przedstawiane Komisji po raz pierwszy w terminie do dnia 1 lipca 2001 r., a w każdym następnym roku nie później niż do dnia 30 czerwca” (tłumaczenie nieoficjalne). Wiążący charakter wytycznych w dziedzinie pomocy państwa, które zostały przyjęte przez Państwo Członkowskie jako środek konieczny, został potwierdzony orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości. Wytyczne w zakresie pomocy państwa w sektorze rolnym zostały przyjęte przez Wielkie Księstwo Luksemburga, skoro nie wyraziło ono nigdy swego pisemnego sprzeciwu wobec środków koniecznych nimi przewidzianych. W związku z tym, wskutek braku przekazania spornych sprawozdań za rok 2000 i 2001 Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło swym zobowiązaniom.

(¹) Dz.U. L 83, z 27.03.1999, str. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba w składzie powiększonym) z dnia 1 grudnia 2004 r. w sprawie T-27/02 Kronofrance S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, popieranej przez Glunz AG i OSB Deutschland GmbH, wniesione przez Republikę Federalną Niemiec w dniu 16 lutego 2005 r.

(Sprawa C-75/05 P)

(2005/C 106/30)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 16 lutego 2005 r. (faks/e-mail: 11 lutego 2005 r.) do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Republiki Federalnej Niemiec, reprezentowanej przez Wolfa-Dietera Plessinga i Clarissę Schulze-Bahr, Bundesministerium der Finanzen, Wilhelmstraße 97, D-11016 Berlin, oraz dr Marca Núñez Müllera, Rechtsanwalt, Latham & Watkins, Warburgstraße 50, D-20354 Hamburg, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba w składzie powiększonym) z dnia 1 grudnia 2004 r. w sprawie T-27/02 Kronofrance S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, popieranej przez Glunz AG i OSB Deutschland GmbH.